

Sygnatura akt IV U 255/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 stycznia 2021 r. w J.

sprawy z odwołania **M. D.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 10 września 2019 r., znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o zasiłek chorobowy

I. oddala odwołanie;

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

SSR Marta Ładzińska

Sygn. akt IV U 255/19

UZASADNIENIE

M. D. wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 7 listopada 2019 r. znak (...) - (...), odmawiającej mu przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1.07.2019 r. do 28.08.2019 r. Wnioskodawca żądał zmiany decyzji poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego w tym okresie.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że był w okresie od 29.09.2018 r. do 29.03.2019 r. niezdolny do pracy, następnie powrócił do pracy, a od 29.05.2019 r. ponownie jest niezdolny do pracy. Zarzucił, że przerwa między okresami niezdolności do pracy wynosiła 60 dni, a nadto – oba okresy niezdolności do pracy spowodowane były różnymi chorobami.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy (k. 19- 19v) wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca wykorzystał w dniu 31.02.2019 r. 182 dni okresu zasiłkowego, złożył wniosek o świadczone rehabilitacyjne, a następnie nie stawiał się na badanie do lekarza orzecznika ZUS. Organ rentowy uznał, że zwolnienia z tytułu niezdolności do pracy od 29.05.2019 r. mają związek z poprzednią niezdolnością, tj. są spowodowane tą samą jednostką chorobową. Z tych względów organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego od 1.07.2019 r. do 28.08.2019 r.

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. D. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

(dowód: bezsporne, a nadto: dokumenty zawarte w aktach organu rentowego)

Wnioskodawca choruje na łuszczycę zwykłą oraz na łuszczycowe zapalenie stawów oraz ma stopę końską – szpotawą, przy czym u wnioskodawcy nie stwierdzono wrodzonej stopy końsko szpotawej, a tylko okresowo takie zaburzenie w czasie kontroli w poradni rejonowej.

Wnioskodawca przebywał na nieprzerwanych zwolnieniach lekarskich od 29.09.2018 r. do 29.03.2019 r. i pobierał zasiłek chorobowy. W dniu 29.03.2019 r. wnioskodawca wykorzystał 182 dni okresu zasiłkowego. Niezdolność do pracy w tym okresie wynikała z łuszczycowego zapalenia stawów - kolan oraz kończyn górnych.

W okresie od 30.03.2019 r. do 28.05.2019 r. wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy.

W dniu 29.05.2019 r. wnioskodawca ponownie stał się niezdolny do pracy. Przyczyną niezdolności do pracy od dnia 29.05.2019 r. do 28.08.2019 r. była ta sama choroba, która wywołała jego niezdolność do pracy do 29.03.2019 r., tj. łuszczycowe zapalenie stawów, umiejscowione w stawie skokowym prawym. Dysfunkcja ta również była spowodowana łuszczycowym zapaleniem stawów.

(dowód: opinia biegłego reumatologa z dnia 8.01.2020 r., k – 90, opinia uzupełniająca biegłego reumatologa z dnia 28.03.2021 r., k – 106, opinia biegłego ortopedy z dnia 10.06.2020 r., k – 127-128, opinia uzupełniająca biegłego ortopedy z dnia 8.11.2020 r., k – 146)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS oraz na opinii biegłego reumatologa i biegłego ortopedy. Sąd dał wiarę powyższym dowodom z dokumentów, nie budziły one wątpliwości Sądu, a żadna ze stron w toku postępowania nie kwestionowała ich wiarygodności i autentyczności. Sąd oparł się również na opiniach biegłych, które zostaną omówione w toku rozważań.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest nieuzasadnione.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści przepisów art. 8 i art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2010.77.512). Zgodnie z art. 8 tej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. W myśl przepisów art. 9 ust. 1 i 2 tej ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, w tym okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Nie ulega wątpliwości, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy wnioskodawcy nie przekroczyła 60 dni, albowiem wynosiła równo 60 dni – trwała od 30.03.2019 r. do 28.05.2019 r.

Ponadto Sąd ustalił, że strona pozwana wydając zaskarżoną decyzję trafnie przyjęła, że wnioskodawca był niezdolny do pracy w okresach od 29 września 2018 r. do 29 marca 2019 r. a następnie od 29 maja 2019 r. do 28 sierpnia 2019 r. z powodu tej samej choroby, tj. łuszczycowego zapalenia stawów.

Zwolnienia lekarskie wystawiane były wnioskodawca z tym samym kodem choroby. Należy zwrócić uwagę na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 listopada 2008 r. (II UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124), zgodnie z którym „pojęcia „ta sama choroba” użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z

ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu”.

Niezdolność wnioskodawcy do pracy we wskazanych okresach związana była z łuszczycowym zapaleniem stawów, co wynika nie tylko z numerów statystycznych chorób ale i z opinii biegłych. Wnioskodawca zarzucał, że niezdolność do pracy spowodowana była różnymi chorobami, jednak nie wskazał jakimi i nie wykazał tego.

Opinia biegłych podlega ocenie Sądu, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (patrz: wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, opublikowany w systemie Lex). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych w sprawie opinii. Z tych względów uznał przeprowadzone opinie za wiarygodny dowód w sprawie, mogący stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych i wydania rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego, opierając się na ustaleniach poczynionych przez biegłego lekarza reumatologa i biegłego ortopedę, Sąd uznał, że wnioskodawca w obu okresach był niezdolny do pracy z powodu tej samej choroby. Wnioskodawca złożył zastrzeżenia do opinii biegłego reumatologa, w których zarzucił, że pierwsze schorzenie dotyczyło kolan oraz kończyn górnych, a kolejne – kończyny dolnej, w szczególności prawej stopy. Biegły odniósł się do tych zarzutów i podtrzymał swoją opinię. Biegły wyjaśnił, że objawy łuszczycowego zapalenia stawów mogą występować w różnych stawach. Dysfunkcja stawu skokowego prawego spowodowana była również łuszczycowym zapaleniem stawów.

Prawidłowo zatem przyjął organ rentowy, wydając zaskarżoną decyzję, iż kolejne okresy niezdolności do pracy wnioskodawcy, wymienione w zaskarżonej decyzji, zostały zaliczone do jednego okresu zasiłkowego.

Powyższe okoliczności skutkowały orzeczeniem jak w wyroku na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawca był zwolniona od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa.

Na podstawie przepisu art. 148 (1) k.p.c. Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z przepisem art. 148 (1) § 1 k.p.c. Sąd bowiem może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo. W niniejszym postępowaniu żadna ze stron nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy a sąd – po zapoznaniu się z materiałem dowodowym uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miała opinia biegłych, która jest jedynym miarodajnym dowodem na okoliczność stanu zdrowia wnioskodawcy, a przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

SSR Marta Ładzińska